

DERECESİ	ŞİİRİN ADI	ŞAİR	SAYFA
1.	(K) İLİM DOKUMAK	Osman DURAK	2
2.	HATIRA FOTOĞRAFLARI	Muhammet BİÇER	3
3.	UFKUNDA GEZİNİLEN	Mustafa ÇELİK	7
4.	ÖĞRETMENİM	Kalender SEZER	9
5.	ÖĞRETMENİM	Zeki GÜL	10
6.	ÖĞRETMENİN SAVAŞI	Ertuğrul GEBEL	11
7.	SENİ ANLATMAK İÇİN ÖĞRETMENİM!	Şerif ASLAN	12
8.	BEN BİR ÖĞRETMENİM	Habibe Derya KÖKLÜ	14
9.	GÜNEŞ TEBESSÜMÜ	S.Ahmet UZUN	16
10.	BOZKIRLARDA AÇAN GÜL	Mustafa İsmet KESKİN	18
11.	USTAM	Mehmet ACAR	20
12.	ÖĞRETMENİM	Gökhan SAVCI	21
13.	BİR BAŞKADIR ÖĞRETMEN OLMAK	Hüseyin Yalçın KUTLULAR	22
14.	CANIM ÖĞRETMENİM	İsmet AVCIOĞLU	23
15.	“ABİ TARTALIM MI?”	Mehmet Akif ORÇAN	25
16.	İLK ÖĞRETMENİM	Mustafa DURAK	27
17.	GERÇEK ÖĞRETMEN	Mustafa GÜLER	29
18.	VER	Adem GÜLEÇ	30
19.	YAŞAMIN ADI ÖĞRETMEN	İbrahim AYDIN	31
20.	ÖĞRETMENİM	Mehmet BOZKURT	33
21.	ÖĞRETMENİM	Engin KARAGÖL	34
22.	KÜÇÜK SERÇE	Elif ERÜSTÜN	35
23.	ÖĞRETMEN OLMAK	Ayla YALÇIN	36
24.	ÖĞRENCİLERİM VAR	Umut BAŞ	37
25.	ANLAR VE ANILAR	Mustafa Uğur ÖZDAL	38
26.	BEN ÖĞRETMENİM	Sevil GENCE	39
27.	ÜSTADIM	Erkan BİLGİLİ	40
28.	İSTİKLAL MARŞI SÖYLETECEĞİM	Yıldır ATÇI	42
29.	KALP SÜVARİSİ	Abdulkadir ŞAHİN	44
30.	SENİN İKLİMİNDE	Mustafa ÇELİK	46
31.	KÖY ÖĞRETMENİ	Ali TAŞMAZ	48
32.	BEN ÖĞRETMEN İSTİYORUM!	Refik DARGIN	50
33.	ÖĞRETENSİN	Hasan Hüseyin CANSIZ	52
34.	BEN ANADOLU’NUN ÖĞRETMENİYİM	Hasret Tatlıcı	53
35.	KÜÇÜĞÜM	Emine ÇELİK	55

(K) İLİM DOKUMAK

Çiçekler getirdim öğretmenim, bak.
Çiçek değil bunlar ebemkuşağı.
Şu lâle, şu sümbül, şu gül, şu zambak.
Şu elimdeki de buğday başağı.
Bunları Mersin'den İnebolu'ya,
Bir kilim yap ve ser Anadolu'ya.

Kırmızı yap bayrağımın alından.
Sarı kehribarı Anzer balından.
Tezgâhta yeşile doymalı kilim.
Zeytin ağacından, iğde dalından.
Turuncu istersen Finike'de var.
Hep mavi; Fırat'tan Gediz'e kadar.

Lalelerim Kaçkarların beyazı.
Sümbüllerim Sarıkamış ayazı.
Sana tekmi Isparta'yı getirdim.
Gül dalında bülbüllerin niyazı.
Gene çivit mavim, Eber Gölü'nden.
Toprak rengim, Karapınar Çölü'nden.

Karalar, Ayşe'nin zülfünün bağı.
Kınalar, Elif'in serçe parmağı.
Dokun, işle, beze; ustası sensin.
Pembe de Ali'nin gürbüz yanağı.
Hepsi de rengârenk, tomurcuk, çiçek.
Elini uzatsan sanki değecek.

Nemrut'ta yükselen güneş değil kor,
Erciyes yamacı kızıl, kara, mor.
Her nakış, her ilmek Anadolu'mdan.
Kilim baştan sona vatan kokuyor.
Şimdi de kendinden bir demet ekle.
Sabır, gözyaşı ve merhamet ekle.

Ekle öğretmenim bu eser senin.
Bu azim, bu emek, bunca ter senin.
Sen gökkuşağından kilim dokuyan.
Çölde yeşeren şu nilüfer senin.
Sen okşa saçımı, sen tut elimi.
Ser Anadolu'ya hikmet kilimi.

HATIRA FOTOĞRAFLARI

Koparılmayan bir takvim yaprağı...
24 Kasım...
Ve bir hastane odası...
Ne kötü yılları geçirmek bir pencere önünde
Sokaktan geçenleri görmek;
Ama onlara yarenlik edememek
Güneşin varlığından haberdar olup da
Doğuşuna yetişememek, batışını bilememek...

Zamansız geçiyorum bütün mekânlardan
Bütün zamanı mekânsız yaşıyorum
Her şeyi sığdıracak ne bir oda
Ne de bir sokak...
Ne geç kaldığım bir an,
Ne de erken kavuştuğum bir mekân...
Üzerimde hastane kokusu,
İçimden sizlerden uzak ölüm korkusu...

Satır sonuna sığmayan kelimeler gibiyim bugün
Nereden böleceklerine karar verememişler.
İki parçayım;
Beni bölen de sizsiniz
İki parçamı anlamlı kılan da
Yarım satır sonunda, yarım satır başında
Bir yarım anlamsız, diğer yarım cansız

Gücümün yettiğince yeşillendirmeye çalışıyorum hayatı.
Biraz daha çekilir kılmaya
Bazen inadına bir bahar iniyor odama.
Bazen de renkler sararıyor, aniden güz geliyor,
Bir hastane odasında hasta düşüyor umutlarım
Nerede kara tahtam, mavi çocuklarım?
Şimdi gözlerinizi aramakta yorgun bakışlarım.

Sizi yıllar sonra tekrar görmek ne güzel olurdu
Bir 24 Kasım sabahına çiçeklerle uyanmak
Her birinizin ismi aklımda hâlâ
Unutmadım hiçbirinizi çocuklarım
Kara tahtanın önünde çekilen hatıra fotoğrafları
Bu sabah tek tek duvara astırdım hepsini
Hepsinin üzerine isimlerinizi yazdım
Merak etmeyin hiçbirinizi unutmadım çocuklarım

Fotoğrafınızı bırakmayın demiştim bana;
Sizleri seviyorum ama fotoğrafları değil.
Ne konuşabiliyorsun onlarla
Ne de bir Şey sorabiliyorsun.
Hem sizler değişiyorsunuz;
Onlar hep aynı kalıyor.
Fotoğraflarınızı vermeyin demiştim bana
Arada bir yüzünüzü gösterin
Bir merhaba deyin, bir selam gönderin
Bir mektup yazın "Öğretmenim" diye başlayan
Bir menekőe kurutup arasına koyun
Ama fotoğraflarınızı bırakmayın
Fotoğraflardan özlüyorum o zaman hepimizi
Ama ben görmek istiyorum her birinizi

Kara tahta önünde çekilen hatıra fotoğrafları
Siyah beyaz olanlardan
Onlardan verin bana öyleyse
Siyah beyaz fotoğraflarda ne güzelsiniz,
Görmedim hiçbir çirkinliğinizi.
İstediğim renge boyayabiliyorum gözlerinizi
Şimdi gözleriniz rengârenk
Gözleriniz olmadan, dünya siyah ve beyazdan ibaret

Hatırlanmak isterdim bu sabah
Hatırlamak unutmak olsa da aslında
Hani sadece yolculuklarda,
İhtiyaç duyulduğunda,
Tavan arasındaki tozlu yerinden çıkarılması gibi bir bavulun...
Yağmurlu havalarda yanına alınıp
Yağmurun dindiği yerde unutulup gidilen
Sahipsiz kalan bir Őemsiye gibi...
Ve ansızın bastırđında sağanak,
Hatırlanılmak ve farkına varılmak unutulduğunun...

Mevsim hep bahar,
Hava hep yağmurlu olsun isterdim.
Bugün hatırladınız bizleri
24 Kasımları beklediniz
Oysa ben hep yağmurlu olsun isterdim havalar.
Her gün benim günüm olsun isterdim.

Hiçbir bahane bağlayamaz artık beni
Alıkoyamaz ne hastalık, ne ölüm
Koşarak da olsa
Yürüyerek de olsa
Sürünerek de olsa gelirim
Ansızın doldurup bir bavula her şeyi
Alın götürün beni bir dağ köyüne
Yollar kıvrım kıvrım
Ve inişli çıkışlı ömür gibi
Elektrik telleri, sokak lambaları
Gelip geçen arabalar ve yol levhaları
Beni de götürün bir yerlere

Üzüm bağları olsun
Başak tarlaları, badem ağaçları...
Nasırlı olsun ellerle ayaklar
Bakır taslardan su içilsin
Çıkrıklarla çekilsin kuyudan sular
Gaz lambaları aydınlatsın taş duvarlı odaları
Geceleri köpek, gündüzleri çocuk sesleri olsun
Ateşte demlenen çaylar içilsin
Köpüklü olsun, yayıktan olsun ayranları
Önemli günler olaylarıyla işlensin
Odalardaki ahşap direklere:
Çoban Memed'in üniversiteli oluşu
Ayşe kızın öğretmen çıkışı
Yayla zamanı, düğün mevsimi
Hasat mevsimi, okul sezonu
Takvim olmasın, saat olmasın
Zamanı olmasın hiçbir şeyin
Eski bir tabelada bir okul ismi olsun
Varsın taş duvardan olsun
Sancağında Türk bayrağı dalgalansın
Tezek sobası ısıtsın üşüyen minik elleri
En güzel hayalleri işlesin kalemleri

Alın beni bu hastane odasından
24 Kasımlara götürün
Meraklı gözlere, mavi önlüklere
Sarı sıraları kaplayan minik bedenlere
Götürün beni okullarıma
Soldursam da bir yanıma
Kopup gitse de sararan yanlarım,
Yeşile gebe umutlarım var hala.
Adından tanıdığım çiçekleri
Kokusundan da çıkarabilmek istiyorum.

Fotoğraflardan hatırladığım öğrencilerime
Doyarak sarılmak istiyorum.

24 Kasım...

Koparılmayan bir takvim yaprağı...

Ve bir hastane odası...

Ne kötü yılları geçirmek bir pencere önünde

İstemem parmaklarımda bir kelebeğin kanat rengi olsun

Banım tek rengim beyaz tebeşir olsun.

24 Kasım...

Ve bir hastane odası...

Çocuklarımla dünya küçücük,

Bense kocaman...

Onlarsız dünya kocaman;

Uçsuz bucaksız...

Bense küçücük, kolsuz, kanatsız...

Muhammet Biçer

UFKUNDA GEZİNİLEN

Muhtaçlıklar içinde yaşıyoruz hep beraber
Gönüllere sükûn, varlığa hanümandır o
Güller ruha ferahlıktır, dikenler cânâ keder
Yüreklerle asudelik, hayatta bahçivandır o

Hayat, zıtlıklardan örülü bir kanaviçe,
Güneş batar, ışıkları söndürür gece
Yollar çok; ama asla çıkılmaz bir hiçe
Işığa müptela, karanlığa düşmandır o

Titrek ve ürkek yüreklerin yurdudur yüreği
An gelir ağlatır ıstırabıyla içli bir meleği
Ruhundaki sıcaklıkla büyütür her bir çiçeği
Sıcaklıkla serpilen güllere bağbandır o

Nasıl sessizce yaşadıysak her baharı güzü
Sözleriyle doldururdu bomboş gönlümüzü
Anlatırdı; onun tebessüm, hep aydınlık yüzü
Söylenenlerin ötesinde sohbet-i cânândır o.

Tohum patlar, filiz verir, büyür ve çınar olur
Nefrete nefret duyandan kime zarar olur?
Bir öğretenin elinde medeniyetler var olur.
Asırlar sonrasında görülen imtihandır o.

Yay değil; rağbet görür, hedefe varan ok
Onun da yay misali övgülere karnı tok
Olsa da yol uzun, zaman az ve dert çok
Aldırmaz koşar, çünkü çatlayan küheylandır o.

Biz de bir zamanlar millettik, hem de güzide
Yıllar var ki gözüm arar onu şimdi mazide
Bel bağladığım, seni anlatmaya azdır kaside
Kuytulardaki evlâd-ı fatihana mihribandır o

Yıllar var ki atinin Asımlarını beklemekteyiz.
Gemiler gelmedi, izin vermedi dalgalı deniz.
Nihayet ağaran şafaklara düştü tertemiz bir iz
Açmaya meyletmiş goncalara nigâhbandır o.

Geleceğin ta bağına atarken sessizce vefa,
Küçük bir teşekkürle hemen eder iktifa,
Ümit fısıldar yazdığı her satır, her sayfa
Tatmin bilmeyen zamana itminandır o

Ne garip bir dünya, ne yaman tenakuz
'Bilme'den yoksun gafil, kesilir Yavuz
Vasıf sahibi, dalkavuklardan daha ucuz
Adalet terazisindeki sessiz bir vicdandır o

Ufkunda gezinti yapılan engin ummandır o,
Istıraplı gecelerde edilen duada nalândır o,
Gelmeyen baharlarda gözü yaşlı figandır o,
Yeislerin en karasına çalınmış peymandır o,
Bakışları kararmış gönüllere dermandır o,
Her yiğit oğlu yiğidin ardında nümâyandır o,
Gerilerin en gerisinde yer tutan kahramandır o,
Ülkemde adım adım yazılan bir destandır o,
Bir ömrün, kızıl gün batımlarında kâmurandır o,
Çünkü mum aydınlığının ötesindeki öğretmendir o.

Mustafa ÇELİK

ÖĞRETMENİM

Cehalet düşmanı, ilmin aynası,
Uygarlık, bilime yâr öğretmenim.
Bilgi hazinesi, kültür deryası,
Yıkılmaz bir kale, sur öğretmenim.

Eserin dünyada baki kalacak,
Senin ile aydınlanır gelecek.
Sen bir bahçivansın bizler de çiçek,
Yetiştirip kokla, der öğretmenim.

Sen olmazsan eller kalem tutar mı?
Sensiz bozkırlarda güller biter mi?
Seni anlatmaya bir gün yeter mi?
Değil on yıl, bir asır öğretmenim.

İlim yaymak için dört bir bucaktan,
Ürpermez soğuktan, kaçmaz sıcaktan.
Solmasın güllerin, dilerim Hak'tan,
Eksilmez yüzünden nur öğretmenim.

Sen öğrettin bana baharı, kışı,
Ağlardım; silerdin gözümde yaşı.
Karanlığı aydınlatan güneşi,
Ziyandan bize de ver öğretmenim.

Uygarlık yolunda yaparken yarış,
Nur yaydın vatana sen karış karış.
Kimde var sendeki asalet, duruş
Sana feda bu can, ser, öğretmenim.

Kalender de ordunda bir neferin,
Cehaletle bitmez harbin, seferin.
Kutlu olsun! Kutlu olsun zaferin,
Ey eşsiz kılavuz, pir öğretmenim.

Kalender SEZER

ÖĞRETMENİM

Oyun belledim önce
Harflere benzeterek nohutları dizmeyi
Böyle öğrettin bana sözcükleri çözmeyi
Doğru çizgiyi,
Doğru olan her şeyi
Fazileti, ilkeyi
Sevdirdin bana inan bu güzelim ülkeyi

Sevdirdin dost eyledin, dost kıldın
Beni kâğıt kalemle
Sayende tanıştıydım bambaşka bir âlemle

Okumayı, yazmayı
Bölmeyi, bölüşmeyi, saymayı
Toplamayı, çarpmayı
Hak, hukuk, adaleti,
Doğru düzgün tartmayı
Öğrettin öğretmenim
Tüm ruhunu katarak
Ve üstüne basarak
Şekil verdin, ruh verdin
Bize hedef gösterdin
"Ülkemizi yüceltin, yücelirsiniz." derdin
Öğretmenim eğer
Öğretmeseydin bize
Yanlış neymiş, doğru ne?
Nasıl girerdi nasıl
Hayatımız düzene

Bildiğim her ne varsa
Bil ki senin eserin
Annem ve babam kadar
Azizdir senin yerin
Ebedi bir ses verdin
Ruhumun tellerine
Öpmek için sarılısam
Sarılısam ellerine

Zeki GÜL

ÖĞRETMENİN SAVAŞI

Uğruna açtığım, memleketimin
Bu mukaddes savaőta Őanımlı kalır.
Düőse de kalemim bir gđn elimden
Azimden, sabırdan kalkanım kalır.

Tehdit bir değil ki düşman her yerde
Korkudan eser yok hiçbir neferde
Silinse de her Şey beyaz defterde
Sayfalar içinde al kanım kalır.

Cehalet denilen kırk baőlı ejder,
Her an her dakika pusuda bekler.
Tek bir çiőeđimi koparıp eğer
Alırsa feryad-ı figanım kalır.

Pes etmem, çekilmem tektir hedefim
Bu kutlu seferde vurgunlar yerim.
Delik deőik olsa bđtđn bedenim
Tekrar dirilecek bir yanım kalır.

Düőmeden mevzim ve en son kalem
Ne üzđlürđm ne çekerim elem
O rehber öğretmen sonsuz meőalem
Canım çekilse de cananım kalır.

Ertuğrul GEBEL

SENİ ANLATMAK İÇİN ÖĞRETMENİM!

Şiir yazacağım adına,
Unutulmayasın diye öğretmenim.
Kıyıya vuran dalgaları, rıhtımda uçan kuşları
Anlatırken ben sana
Nasıl bittiğini bile bilmeyeceksin.

Canımdan bir parça katacağım içine
Acıma ama sadece dinle!
Leyla'nın güle benzediği günde
Pervasız dolaşacaksın!..

Hilalleştiğinde kamer,
Ormanlaştığında yer,
Cevherleştğinde maden,
Anlamlandığında yaşam.
Mahlûkat cennetlendiğinde,
Anlayacaksın beni.

Çöllere gül dikeceksin,
Ortasında akarsular.
Kum tanesi adedince,
Daha, çok sevileceksin.
Bir yandan lodos gibi,
Coşacaksın ülkemde.
Bazen meltemlerinle,
Saracaksın içimi.
Kuş cıvıltılarıyla yaşlanırken kulağım,
Sen geleceksin o an, denizlerin kokusu.
Yağmurlara karışıp, geri mi gideceksin?
Yoksa sen de giderken, hüznü mü giyeceksin?

Sırf seni göstermek için
Resimler yapacağım,
Sana benzeyen resimler...
Sırf seni duyurmak için
Şarkılar yazacağım,
Sazlı sözlü şarkılar...
Sırf seni anlatmak için
Şiirler yazacağım, akrostişli şiirler.
Ölüp ölüp dirileceğim belki,
Sırf sana benzesin diye.

Düşlerinin gerçekleştiğini göreceksin,
Sevginin sessizleştiği günde.
İnce ince güleceksin.
Ne de güzel güleceksin.

Ellerin titreyecek, gözlerin ışıltılı ışıltılı.
Bir çocuk yüreğinin sesiyle,
Derin derin güleceksin.
Ne de güzel güleceksin.

Kıpkırmızı güller alıp, saçlarına takacaksın.
Tebessümün perdesinden,
Gizli gizli güleceksin,
Ne de güzel güleceksin.

Hayal miydi, gerçek miydi?
Daha anlamadan bunu.
Sen de çekip gideceksin,
Sen de bende biteceksin.
Şiir tadında hoş muhabbetin kalacak,
Çiçeklerin kalacak öğretmenim...

Şerif ASLAN

BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben örnek insanım
Sevginin adiyım
İnsanı, hayvanı, çiçeği, börtü böceği
Kısaca yaratılan her şeyi
Sevdirmektir benim amacım.

Ben fedakâr insanım
Bazen anneyim, bazen babayım
Bıkıp usanmadan anlatan,
Rüyalarında bile,
ABC'ler öğretenim.

Ben sabır taşıyım
Doğunun taşlı yollarında
Ayakkabılar eskiten;
Batının kalabalık kaldırımlarında
Dolmuş bekleyen kişiyim.

Ben, su misali
Kaptan kaba şekil alırım.
Bazen küçük bir çocukla
Diz çöküp oyun oynayan,
Bazen önünde diz çöktürüp
Padişahlar yetiştiren kişiyim.

Ben, bir bahçıvanım
Güller yetiştirirken ellerim kanar
Ben bir çobanım
Kuzularına sevgiyle kaval çalanım.

Ben, bir bekçiyim
Vatanımın güzel evlatlarını
Kurda kuşa yem etmemek için
Geceleri nöbet tutanım.

Ben mesleği kutsal olanım
Kutsallığı Yaratıcı'dan alırım.
Çünkü Yaratıcı'dır ilk öğretmen
Âdem'e her şeyin ismini öğreten

Ben ilmin denizinde
Dolup dolup boşalan
Ve yine ilmin yollarında
Koşan ve koşturanım.

Ben, Doğu'yu ve Batı'yı
Her renk ve dilden insanı
Kardeşçe kucaklamayı öğreten
Barışın sembolü
Sevgiyle uzatılan zeytin dalıyım.

Ben bütün emeklerine karşılık
Senede bir kez hatırlanan
Yılın geri kalanında ise
Hep unutulmuş kişiyim.
Oysa bu vatana
Nice doktorlar, mühendisler,
Nice başbakanlar yetiştiren benim.

Ben, ben, ben...
Ne de çok ben dedim.
Oysa bencillik değil benim işim.
Ben, iyiliği ve güzelliği öğretmek için,
Hayatın çileli yollarında
Benliğini ayaklar altına alan kişiyim.

Ben içten içe eriyip tükenirken,
Işıyla etrafını aydınlatan
Mum gibiyim.

İşte ben o kişiyim.
Cahilliğin düşmanıyım.
Öğretmek benim işim
Çünkü ben bir öğretmenim.

HABİBE DERYA KÖKLÜ

GÜNEŞ TEBESSÜMÜ

Yürürken karanlık ve ıssız bir sokakta
Ürperiyordu ruhum
Korku sarmıştı her yanıma
Ve üşüyordum aynı zamanda

Derken bir güneşin tebessümü
Gözlerimde parıldadı
Sıcacık sımsıcaktı
Aydınlık ve ışık saçıyordu

Karanlıklar yürüdü çıktı kalbimden
Arkasına bile bakmadan
Soğuk rüzgârlar ise
Korkunun eşliğinde hiç durmadan kayboldu
Güneş tebessümü ikliminde

Sonra harfler göründü ufukta
Anlamsızdı
Sıra sıra geçiyorlardı
Yan yana dizildiler
El ele tutuştular gülen yüzleriyle
İlk kelime ses verdi:
"Öğretmenim!"
Sonra kuşlar uçtu kalbimde
Sevgi türküleri söyledi
Ruhum öğretmenimin ellerinde
Umuda koştı barış ikliminde

Yıllar esti mevsimler geçti
Kimi zaman bahardı ömrüm
Kimi zaman kış oldu
Sonbahar ikliminde hüznü
Ama öğretmenimin gözleri
Hep yazdı ruhumda
Barış güvercinleri uçuyordu
Kalbim öğretmenime aynaydı
Büyüdüm büyüdüm ayaklarının izinde
Ben de öğretmenim şimdi
Korku dolu bakışlarıyla fidanlar
Kalbimin umut toprağına ekildiler
Güneş tebessümü ikliminde
İlk sevgiyi öğrendiler
Ülkemin her bir köşesinde

Bin bir çiçek boy verdi
Mersin'de Hatice'ydi, Konya'da Ömer
Urfa'da Ahmet' ti, Antep'te Ayşe
Edirne'den Kars'a güneş tebessümleri
Boy boy çiçekler devşirdi
Barış türküleri söyledi

Gelin ey insanlar
Bir türkü besteleyelim
Adı "öğretmenlik" olsun
Güftesi sevgi olsun
Yarınlar umut dolsun
Yaşayanı çocuklar olsun.

S.Ahmet UZUN

BOZKIRLARDA AÇAN GÜL

Ben öğretmenim.
Beyaz martıların kanat çırpıtığı,
Güneşin denizden baktığı,
Bir sahil kasabasında,
Bir deniz feneriyim,
Yol gösteren gemilere.
Ya da kuş konmaz, kervan geçmez,
Bir dağ köyündeyim.
Bir gönül eriyim.
Bozkırlarda açan gülüm.
Ben öğretmenim.

Ben öğretmenim.
Yoklar yoktur bende, varlarsa var.
Köy benim, kasaba ben.
Şehir benim, memleket ben.
Toprağa can veren yağmurlar ben.
Bir gecede dolunay,
Bir boğazda yakamoz,
Kışın kardelenim, baharda zambak.
Yazın gülleriym, gel rengime bak.
Kafdağı'nı aşan benim
Zümrüdüanka'nın kanatlarında.
Her canlının kana kana içtiği
Bengisu benim,
Kafdağı'nın yamaçlarında.

Ben öğretmenim.
Öğretmek için varım.
Açarım bütün sırlarıyla gönlümü,
Ufukta görsem bile ölümü
Korkmak yok, yılmak yok
Usanmak yok, dönmek hiç yok bu yoldan
Sevgi yoludur benim yolum,
Aşk yoludur...
Katar katar kervanların geçtiği
Akliselimlerin seçtiği,
İlim yoludur, irfan yoludur, nur yoludur...
Cennet nehirleri benden akar
Ve baharlar bende canlanır
Bende durur meyveye dallar
Toprağım, suyum, ekmeğim, aşım
Ve her zaferde bir "baş"ım.
Ben öğretmenim.

Ben öğretmenim,
Yeni nesiller bana emanet
Düşünceler yenilenmekte
Ben yenilenmekteyim
Hava soğukmuş, ateş yanmamış
Sabah olmamış, güneş doğmamış
Ne çıkar
Benim gönlüm bin bir baharı saklar

Ben bir bahar güneşi,
Milletimin gönlünü ısıtan
Ve ırgat çocuklarının
Şefkatle sıkan benim,
Nasırlı ellerini.
Ana sütü gibi temiz,
Türkçemiz olsun diye
Dillerini öğreten benim.

Ben öğretmenim
Öğretmek için varım.
Açarım bütün sırlarıyla gönlümü,
Ufukta görsem bile ölümü
Korkmak yok, yılmak yok
Usanmak yok, dönmek hiç yok bu yoldan
Ne anıtlar dikilsin ardımdan
Ne mermerler kazılsın,
Hoş bir seda çınlasın kulaklarda
Sonsuza dek,
Dudaklarda kalsın,
Şarkımız bizim.

MUSTAFA İSMET KESKİN

-Bir karne dağıtımının ardından-

USTAM

Ustam ödülünü aldı da gitti.
Gitme diyemedim.
Çünkü gitmek hakkıydı.
Gözleri pırıl pırıldı.
Arkasına bakmadı.
Arkada ise bir çırağı kaldı.
Ustasına sevdalı, yüreği yaralı.
Çok olmuştu, geleceği günü bekleyerek
Hayallere dalalı.

Çırağı, seninle piştim.
Seninle zorlukları aştım.
Yokluğunda duvarlara baktım,
Varlığında şen ve şakraklıtım.

Usta, sen gez, dolaş, eğlen,
Ben buradayım, yine gel.
Sensiz günler geçmiyor,
Sensiz suskun ve sakınım,
Sensiz öksüz ve yetimim.

Sen yoksan, yüreğim yanar,
Gözlerim hep seni arar,
Bu kalp hep seni anar,
Sensiz hayat neye yarar.

Usta şimdi neredesin?
Gel mekânım şenlensin.
Bilginin hamurunu yoğuralım.
Haydi, geleceğe köprü kuralım.
El ele tutuşalım,
Dik yamaçlar aşalım,
Sonsuzluğa yelken açarak,
Bulutlarda dolaşalım.

Haydi, fazla bekletmeyin,
Bu çırağı incitmeyin,
Kollarımı açtım bekliyorum,
Çiçeklerle, güllerle gelin.
Türküler şarkılar söyleyin.

Hayat pınarım onlar benim,
Can damarım onlar benim.
Onlar olmadan ben de olmam.
Ustam, **ÖĞRENCİLERİM** benim.

Mehmet ACAR

Öğretmenim

Elinde sönmeyen bir meşale,
Yıllarca taşırsın büyük bir şevkle.
İlim irfan doldurursun gönüllere,
Dimdik durursun karanlığa haşmetle.

Kutsî değerleri taşır yüreğin,
Engin denizlerden öte bildiğin.
Paylaşmaktır en büyük erdemini,
Onurludur her bir neferin.

Nesilleri eğitir, topluma yön verirsin,
Gönüllerde değişmez hiç senin yerin.
Köy, kent fark etmez eserin için,
Karanlığa inat, eğitmektir tek emelin.

Alnın açık, ışıldar aydınlığınla,
Hayata ilk adımım seninle yarınlara.
Karşılıksız sever sahiplenirsin,
Dünyalarla ödenmez emeğin asla.

Gökhan SAVCI

BİR BAŞKADIR ÖĞRETMEN OLMAK

Bir başkadır öğretmen olmak.
Sabahın soğuk ayazında,
Tüm sorunlarıyla çıkmıştır yola
Aklında ne varsa
Kapıda bırakmak zorunda

Kimse bilmez öğretmenim
Baban mı? Yoksa annen mi hasta?
Ya da borcun mu var köşedeki manava?
Elinde ağır bir çanta
Düşünür öğretmenim okul yolunda

Artık okuluna gelmiştir öğretmenim
Tek tek bırakır merdivenlere
Kapatmıştır yüreğini dertlere
Şimdi günaydın diyecek
Kendisini bekleyen kanatsız meleklerle

Karanlığa inat edip
Işık saçmalıdır küçücük yüreklere
Aslında büyük olan dünyayı
Küçücük edip sığdırmalıdır
Onların minicik ellerine

Bir bakarsın kelebek olmuş uçuyor
Bir bakarsın çiçek olmuş büyüyor
Bazen tahta önünde
Bazen bahçe içinde
Hayatı resmediyor.

Bir başkadır öğretmen olmak
Çiftçi gibi bekleyemezsin hasadı
Kapatamazsın son durakta kontağı
Geri dönüp düzeltemezsin yaptığın duvarı
Dedik ya
Bir başkadır öğretmen olmak
Mutlu etmelisin yarınları...

HÜSEYİN YALÇIN KUTLULAR

CANIM ÖĞRETMENİM

Canım öğretmenim
Dün oyunuma seni de kattım
Elimde sopa
Ve sinirim boyumu aşmıştı
Huzursuzdum korkuyordum
Oynarken de korkutuyordum
Bir telahta yönümü bulamıyor
Sıraya koyamıyordum çocukluğumu
Ellerim küçüktü
Ve hayat bir türlü sığmıyordu
Gözlerim sıcaklığını yitirmiş
Ayaklarım bir tahta ata binmenin heyecanındaydı
Topaç gibi dönüyordum etrafında
Neler vermezdim okşasaydın başımı
Bir aferin için nelerimi vermezdim
Alın sizin olsun cebimdeki oyuncak
Tahta atımı da yanında vereyim
Hayallerime gidin onunla
Giderken çaput bağlamayı unutmayın dallara
Unutmayın emi
Canım öğretmenim
Defterime attığın her yıldızı
Gökyüzüme asıyordum her akşam
Düşlerim daha bir aydınlıktı o zaman
Bir de uçurtmam vardı ya
Onu da alın isterseniz
Aman dikkat edin de asılı kalmasın sakın
Kalmasın
Her şeyimi verdim ben öğretmenim
Ya siz
Ne verdiniz bana
Pembe yanaklarıma hiç dokundunuz mu?
Ve yüzüme güldünüz mü?
Sürekli beni sıraya mıhlamanın peşindeydiniz
Hiç kalkmayacaktım sıramdan kıpırdamayacaktım
Sıra aralarında dolaşmayacaktım
Ve hiç bulaşmayacaktım arkadaşşıma
Kitabımı karalamayacaktım
Dün oyunuma sizi de kattım öğretmenim
Vakit geldi ama
Ben artık gelmiyorum okula
İstemiyorum okulu öğretmenim
Nedenini sorarsanız eğer
Önce çamurla ellerimi kirleteceğim

Daha sonraysa toza toprağa karışıp yönümü arayacağım
Canım öğretmenim boşa beklemeyin beni
Beklemeyin

İSMET AVCIOĞLU

"ABI TARTALIM MI? "

Geçtiğimiz hafta adımladım insanların ardından.
Geçtiğimiz hafta diyorum ya!
Her şeyi, hep geçmekteyiz.
Hiç bakmadan, hissetmeden o kalabalık Caddelerden...
Nice duygu seliyle yaşayanların
Ve nicedir yoklukta çırpınanların
Arasından geçiyoruz.
Bir baksak diyorum etrafımıza!
İnsanların ellerine, yüzlerine yansımış
Ünlemlerini, soru işaretlerini ve özlemlerinin
Hüzün dolu yüzlerine nasıl yansıdığını
Görebiliriz aslında.

O gün her zamankinden soğuktu.
O gün hava nemliydi...
O gün gökyüzümün mavileri kapanmıştı.
O gün hafifçe ıslanıyordum.
Tıpkı bir serçenin yağmurdan kaçıp
Bir ağacın dallarına sığınması gibi;
Çaresizce, bir çınarın gölgesinde
Bu zamansız yağmurların
Dinmesini bekliyordum.

O gün gri bir bulutun altında,
Hava benim için soğuktu.
Bir öğretmen gününün kasım ayı işte,
O ilkokul numaramla yaşıt olduğum.
Velhasıl soğuk bir kasım ayı,
O nice yanmış yüreklere gölge olan
Islanmış çınar dalları altında
"Bir çay molası vereyim." diyorum, lakin
Bakmayın öyle çınarın heybetli duruşuna!
Bakmayın öyle bize kol kanat oluşuna!
Var gücüyle sonbahara direniyor aslında
O masum yapraklar...
Tıpkı gözlerime takılan
Şu karşımdaki çocuk gibi.
Tüm soğuğa inat
Oturuyordu kaldırım taşında.
Bir yudumluk çay takılıyor boğazıma,
Düğümliyor kelimeler,
Birkaç damla yağmur
Gözlerime mi düşüyor ne!

Bir çocuğu izliyorum.
On ikinci yaş gününde.
Kimse görmüyor çocuğu
Oturmuş kaldırırma da
Nicedir topuk sesleri duyuyor...
Kaldırırım taşları soğuk
İnsanların yüzü de mi öyle dersiniz?
Anne babaları izliyor çocuk
Bir de ellerinden tutulan çocukları görüyor,
O mavi gözüyle.
Eli şantalı okuldan gelen çocukları,
Kardeşine oyuncak alan, o ağabeyleri görüyor,

Bulutlanıyor o mavi gözleri.
Sonra boynunu büküyor,
nndeki ekmek teknesine bakıyor
Yalnızca şyen o titrek sesiyle.

"Abi tartalım mı ?" diyor.
Birkaç kuruş kazanmaya...
Evine ekmek, kendine bir ayakkabı,
Bir kalem...

**

Hayır hayır!
Sanki o gün,
Biri sahip çıksın diyordu bana.
Biri el uzatsın diyordu yokluğuna
Bir sevgi istiyordu belki de.

Dedik ya!
O gün hava soğuktu.
Bir, çocuk üşüyordu; bir de ben.
Çocuğun önünde bir tartı aleti
"Abi tartalım mı?" diyor.
Bana, bize, size, annelere, babalara...

O mavi çocuk;
O yağmursu günde,
Kendisine hiç bakmayan
Yüzleri bile tartıyordu
O mavi gözleriyle;
Hislerimizi, çocuklarımıza olan sevgimizi
Ve yarınlarımızı da...

Mehmet Akif ORAN

İLK ÖĞRETMENİM

Çok sevdim seni ilk öğretmenim.
Alnı açık, başı dik öğretmenim.
Filende yarım kilo mevsim meyvesi,
Yanında iki pazar ekmeği sarmaş dolaş.
Ayağında dokuz numara kara lâstik öğretmenim.

İlk seni sevdim öğretmenim.
Saçını tararken hiç görmedim seni.
Benim saçlarım inadına gür.
Anne eli de değmemiştii, bilirim.
Öksüz öğretmenim, yetim öğretmenim.

Okumayı yüzünde öğrendim öğretmenim.
Çizgiler derinse düşüncelisin.
Mutluysan, gözlerine sokuluyorum.
Yüzün parlak, göz bebeklerin şen.
Ağlamayı uzayan "offf" unda anlıyorum.

Sabır, suskunluğun türküsü.
Şükür, nasırına sürdüğün dua.
Yoksulluk olsa olsa kaderin olur -kederin asla-
Okursam tek ceketin satılık.
Ayazlara direnmeyi senden öğrendim.

İnanmayı senden öğrendim öğretmenim.
Allah'la, peygamberle şerefledim.
Mümin adımların beş vakit camiye koşardı.
Kulluktaki özgürlüğü senden öğrendim.
Kapıyı, önce bismelen açardı.

Senden öğrendim uykusuzluğu.
Sekiz evlâda seksen kere bölünen uykundan.
Dudaklar şikâyete kapalıysa hep.
Güneşi görüyorsam hala ufkundan.
İstirabı sevmeyi senden öğrendim.

Sofranda öğrendim helâlin lezzetini.
Çorbayı bal bilip kaşıklarken.
Temennasız yaşamayı keşfettim.
Minnetsizliğin izzetini,
Gene senden öğrendim.

Vefa, felçli parmaklarla mektup yazmaktı dostlara.
Dünya, müslümana zindandı; öğrendim.
Şahittir mezarındaki mahcup fatiham.
Sevgi, düşman gönüllere sızdı.
Öğrendim öğretmenim, öğrendim.

Helâl dualarının hasadı olmak,
Ne asalet, ne güzellik öğretmenim.
Feyzinle cehaletin cellâdı olmak,
Ve ne büyük şeref ilk öğretmenim;
Senin gibi bir babanın evlâdı olmak.

Çok özledim seni ilk öğretmenim.
Resimler nicedir silik öğretmenim.
Bin bir zahmetle yeşertmiştin hani.
Hoyratlığına direnemedi hayatın
Fidanlarından biri eksik öğretmenim.

Geçti bahar faslı öğretmenim.
Geçti, yağmurlara direnemedim.
Müjde bekler gibi bekledim seni hep.
Bir düzine **Yirmi Dört Kasım** geçti.
Seni unutmayı öğrenemedim.

Mevsim hazan mevsimi.
Başladı "göçmen düşler" akını.
Dört yanım hasretliğin resmi.
Emeklerini sayamam; sığmaz satırlara.
Helâl et hakkını.

Mustafa DURAK

GERÇEK ÖĞRETMEN

Önderdir ilimde, bilimde, fende,
Doktordur, hekimdir obada köyde,
Annedir, babadır, ağabeydir bir de,
Toplum lideridir; gerçek öğretmen.

Gece demez, gündüz demez çalışır,
Önde olmak için, her dem yarışır,
Nefret bilmez, düşmanıyla barışır,
Gönül adamıdır; gerçek öğretmen.

Dermansız dertlerin, çaresi odur,
Devletin kırsalda fermanı odur,
Sorunlu işlere, bir çözüm bulur,
Akil bir insandır; gerçek öğretmen.

Hiç dert, bela eksik olmaz başından,
Aç olana böler, verir aşından,
Olgun durur, genç olsa da yaşından,
İyiliği sever; gerçek öğretmen.

İlham alır, Atatürk'ün ufkundan,
Devam eder, gider onun yolundan,
Şüphesi yok, umutludur yarından,
İdeal insandır; gerçek öğretmen.

Mustafa GÜLER

VER

Ben tertemiz bir tahtayım ilim, ahlak, iman yaz
Ben yoğrulmuş hamurum benden güzel şekil yap
Ben körpecik fidanım naziğim kırılıırım
Yağmur ol yağ üstüme ilacım ver, gübrem ver
Kurumaz da büyürsem bağ senin bahçe senin

Benim dünkü kölemin bugün kölesi etme
Öz yurdunda gariban hasret delisi etme
Şerefsizi dinsizi başımıza bey etme
Bir taraftan siyaset bir taraftan ahlak ver
Başımız dik olunca şan senin bayrak senin

Aristo'yu verirken Harezmî'yi de öğret
Roma'yı anlatırken Ötüken'i de anlat
Mekke'yi, Medine'yi, Buhara'yı da anlat
İster yalnız Atina, İlyada, Odessia'yı ver
Eğer bir gün sızlarsa can senin vicdan senin

Sen bize yolu göster koşanlar biz olalım
Sen bize dağı göster aşanlar biz olalım
Dünyaya sığmayalım evreni dolaşalım
İster hala yatalım yorgan, döşek, yastık ver
Vatanı vatansıza satarsak günah senin

Biliyoruz elbette sıkıntıda derttesin
Derdin dünyalar olsa yenecek kuvvettesin
En mübarek dinde ve en aziz millettesin
İster yürü üstüne istersen de kaçiver
Kafadaki fikir ve döşteki yürek senin

Fatih Fatih olmazdı hocası olmasaydı
Yunus'un derdi buğday Taptuk'u bulmasaydı
Gazali yükselmezdi Bağdat'a gelmeseydi
Ey Allah'ım bizleri biz yapacak hoca ver
Biz rahmete muhtacız rahmet kapısı senin.

Adem GÜLEÇ

YAŞAMIN ADI ÖĞRETMEN

Beş yaşındaydım,

Henüz yolun başındaydım.
Oyuncaklarımla bir dünya kurdum,
Vali ben, kaymakamı ben, askeri ben, vatandaşı ben.
Dediler ki, oyuncak ülkesi denilen bir yer var,
Büyükler ona anasınıfı diyorlar, gitmek ister misin?
Beş yaşındaydım, akli başındaydım.
Bahar tazeliğinde ve kokusunda bir melek sınıfa aldı beni.
Sonra öğrendim ki;
Bahar tazeliğindeki meleğin adı ÖĞRETMENMİŞ.

Altı yaşındaydım,

Bir ülkeden bir iç ülkeye göç eder gibi.
Oyuncaklarımı, çocukluğumu bırakıp,
Sıra sıra dizildik birinci sınıf dedikleri sınıfa.
Kimse bir şey söylemiyor ama.
Sınıfların en iyisi olsa gerek,
Birinci sınıf dediklerine göre.
Hem artık kendim okuyacakmışım,
Hikâyeler okuyan meleğin okuduklarını.
Sonra öğrendim ki;
Hikâyeler okuyan meleğin adı ÖĞRETMENMİŞ.

Yedi yaşındayım,

Okul dedikleri ülkenin iyi bir vatandaşıyım.
Uyuyorum, uyarıyorum ama hiç uyumuyorum.
Sürgün atan fidan misali bilgilerim artıyor,
Sofraya yardım ediyor, odamı topluyorum.
Annemi babamı daha da çok seviyorum.
Nedeni okul harçlığı mı bilemiyorum.
Okuldaki melekleri daha çok seviyorum
Nedeni sevgi, şefkat, emek, adım gibi biliyorum.
Sonra öğrendim ki;
Sevgi, şefkat ve emeğin adı ÖĞRETMENMİŞ.

Sekiz yaşımdayım,

Okulun bahçesini daha çok seviyorum.
Olur ki bir gün neşemi arasam, yerini biliyorum.
Olur ki bir gün anılarımı ararsam,
Olur ki bir gün ki olur biliyorum.
Bir melek ararsam,
Bulacağım yer, okul bahçesi, biliyorum.
Şimdi biliyorum ki;
Neşenin, anıların ve meleğin adı ÖĞRETMEN!

Dokuz yaşımdayım,

Fenle, tarihle, bilişimle, yabancı dille haşır neşirim,
Gezmelerden, oyunlardan biraz uzaklaştım.
Karşı sıradaki arkadaşşıma ise yakınlaştım.
Onun için de olsa çalışıyorum
Sorduğu her şeyi cevaplamak istiyorum.
İçimde tuhaf hisler bunu tanımıyorum
Ama herhalde onu seviyorum,
Şimdi biliyorum ki;
Bilimin, oyunun, sorunun, cevabın ve aşkın adı ÖĞRETMEN!

On yaşımdaydım,

Bir misafir edasıyla öğreniyorduk her şeyi,
Az da olsa öğrenmiştim hayatın kolay olmadığını,
Faturaların baş ağrısı yaptığını,
Öğretmenin ders sonu gömüldüğü birkaç parça kâğıttan.
Bahçeye çıktığımızda, sanki dünya yeniden kuruluyordu,
Kelebeklerin azimle uçuşu ile.
Dünya sanki yeniden kuruluyordu,
Sırtında kendinden ağır yüküyle, bir arpa boyu yol giden
karıncayla.
Şimdi biliyorum ki;
Sıkıntının, yeniden kurulan dünyanın ve azmin adı ÖĞRETMEN!
...
YAŞAMIN ADI ÖĞRETMEN.

İbrahim AYDIN

ÖĞRETMENİM

Çocuk,
Anne babadan emanettir bana
Hamur yoğurur gibi yoğuracağım onu
Şekil verip hayata katacağım onu
Çünkü ben bir öğretmenim.

Emanete hıyanetlik olmaz derler
Bakarsan bağ bakmazsan kıraç toprak derler
Tohumdur düşer toprağa, yeşerir
Öbek öbek filiz olur dal olurum
Çünkü ben bir öğretmenim

Kâh ağlar kâh düşer yere, erken çıkar yollara
Pabucu yırtılır daha değmeden yaşı
Sökülmüştür yakası, düşmüştür çantası yere
İşte o zaman terzi olurum.
Köşker olur yamarım
Çünkü ben bir öğretmenim.

Soğuktan donmuştur eli, akmıştır burnu
Avuçlarımda ısıtır, mendilimle silerim onu
Anne sevgisi, baba şefkatiyle kucaklarım onu
Can olurum.
Candaş olurum sevgi seline
Çünkü ben bir öğretmenim.

Sevgiyle beslerim körpecik kuzuyu
İlmek ilmek bilgi olurum, hayal olurum düşlerine
Marangoz olurum demirci olurum belleğine
Zevk almalarını sağlarım inişli çıkışlı yollarında
Çünkü ben bir öğretmenim.

Güldüğü zaman güler, ağladığı zaman hislenirim.
Başardığı zaman çocuklar gibi heyecanlanır, coşarım
İstekle, gururla daha da ileriye derken
Yürekten sevinir, onur duyar, gururlanırım
Çünkü ben bir öğretmenim.

Ben bir öğretmenim, ben bir rehberim
Bu düşünceyle bu amaçla çıktım yola
Edirne'den Kars'a, İzmir'den Van'a
Sınırlar çizmedim bu kutsal sevdama
Çünkü ben bir öğretmenim.

Mehmet BOZKURT

ÖĞRETMENİM

Ben güzellikler yoğrulan diyarda,
Sevda mevsimlerinin bitmez kokusunda,
Gönül penceresinin açıldığı yerde,
Destan yazacak bir öğretmenim.

Güzel doğruların inkişaf etmesinde,
İyi huyların kalplere yerleşmesinde,
Kötü hasletlerin def edilmesinde,
Gerçekleri anlatan bir öğretmenim.

Sevgi tohumları atabilmek için,
Gönül deryasına dalabilmek için,
Hakikat çiçekleri açabilmek için,
Canını canına katan bir öğretmenim.

Çocukların temiz yüzüne bakan,
Hayal dünyalarının içine dalan,
Sevgiyi, saygıyı güzelce anlatan,
Yeni bir ümit olan öğretmenim.

Bu toprak altında yatan şehitlerin,
Bu vatan uğruna ölen yiğitlerin,
Namus timsali olmuş ninelerin,
Evladı olan bir öğretmenim.

Ecdadımız şanlı, tarihimiz şanlı,
Kalbimiz pak ruhumuz imanlı,
Millete âşık bayrağa sevdalı,
Vatan için çalışan bir öğretmenim.

ENGİN KARAGÖL

KÜÇÜK SERÇE

Bir küçük serçe... Aç ve susuz binlerce serçe...
Ben o küçük serçe... Aç ve susuz binlerce serçe...
Toprak içi boş bir testi öylece yerde
Mağara karanlık, tavanda bir delik, su gelmekte

Küçücük gagam, aldım testiyi, damla testide
Testi dolacak serçeler su içecek sayemde
Bir rüyaydı nasıl yormalı kime yordurmalı bilemedim
Zaman yordu güzel yordu esrarını çözebildim

Ben bir öğretmenim...
Susuzluktan bitap düşmüş aç ve çaresiz serçelerim
Işıl ışıl gözlerle sorularına cevap arayan öğrencilerim
Ruhlarında bilinmezliğin susuzluğu benim derdim

Ben bir öğretmenim...
Dünyada yaşayabileceğim en tatlı sevgim
Bütün alakam hayatla bütün ilgim
Emek verdiğim tazecik filizlerim
Ruhumun neşe kaynağı değerli öğrencilerim
İyi ki varsınız iyi ki ben öğretmenim...

Bu şiir lise yıllarımda görmüş olduğum bir rüyanın anlatımıdır.

ELİF ERÜSTÜN

"Ben bir öğretmenim öğrenciliği hiç bitmeyen"

ÖĞRETMEN OLMAK

Bir öğretmeni anlatabilir misiniz bana?
Anlatabilir misiniz hayatınızdaki yerini,
Tarif edebilir misiniz? Yeter mi sizce kelimeler,
Üç beş cümleye sığar mı kocaman hayatları...

Masum bakışları içine akıtmak su misali,
Sıcak yüreğiyle ısıtmak soğuk elleri,
Karıları eritmek, buzları çözmek,
Gönüllerde ateş, güneş olabilmek öğretmen olmak.

Gidilmesi imkânsız yerlere gitmek,
Aşılması imkânsız yolları aşmak,
Yağmura susamış toprak misali,
Minicik yüreklerde yokken var olabilmek öğretmen olmak.

Beni biz yapabilmek derinliklerde,
Yüreklerle ekmek şefkat tohumlarını.
Vicdan sesini arşa çıkartmak sessizliklerde,
Hiçken hep olabilmek öğretmen olmak.

En küçük şeylerden mutlu olmak,
Umulmadık gönüllere taht kurmak,
Yelken açmak umutlara, kanat çırpıp,
Güzken bahar olabilmek öğretmen olmak.

Geriye bakmamak hep bir adım ilerlerken,
Kendini bulmak başka dünyalarda,
Uçsuz bucaksız diyarlarda, ıssız köşelerde
Gurbeti sıla bilmek öğretmen olmak.

Anlatmak güzellikleri, sevgiyi, kardeşliği
Barış güvercinlerini uçurabilmek,
Silahları değil kalemimi konuşurabilmek,
Vatanı uğruna şehit olabilmek öğretmen olmak.

Geçmişe ayna tutmak, geleceğe umutla bakmak,
Tarihi şerefle şanla anmak,
Emaneti canla başla savunmak,
Vatan olmak, bayrak olmak öğretmen olmak.

Nice zorluklara katlanmak, yılmamak.
Maddeyi manayla bir tutmamak,
Her şeye rağmen pişman olmamak,
Mesleğini gururla yapmak öğretmen olmak. **Ayla YALÇIN**

ÖĞRENCİLERİM VAR

Uzun uzun masallar dinleyen
Bir neslin evladım ben.
Baharların coşkusunu,
Yağmurların şarkısını,
Pembe ufukların nabzını,
Duyamadım.

Küçük kalmış umutları
Sırtında taşıyan,
Gönlünü rüzgara kaptırmış
Hayallerini kafeste beslemiş
Bir neslin evladım ben.
Savruldum.

Ama şimdi
Benim de yeşil gözlerim,
Pembe ufuklarım,
Rüzgarla dans eden yüreğim
Umutla beslediğim hayallerim var.
Öğrencilerim var.
İnci taneli yaşları akan
Yeşil gözlerim var.
Aya, oradan yıldızlara uzanan
Uçurtmalarım var.
Öğretmenim ki ben.
Artık her şeyim var.

Umut BAŞ

Anlar ve Anılar

Eylülün ılık bakışıydı gözlerin,
Sonbaharın geniş zaman hali,
En tanıdığımız ve en unuttuğumuzdun,
Yüreğindeki kuş saraylarında oturduğumuz.

Evden çocukluk ağlamalarımızla çıkardık,
Okula gelir; büyürdük.
Sen hep usançsız anlatırdın bildiklerini,
Biz hep özne olurduk.

Ellerin vardı;
Çantama değince sevinirdim,
Adımların vardı;
Seni hep bana yaklaştıran,
Dinlerdik;
Karanlık çağlardan,
Hüzme hüzme dağıttığın masalları.

Sesin sarmıştı öğretmenim,
İlk ve orta zamanlarımızı;
—Sonbahar, kış, ilkbahar, yaz...
—Evimiz, okulumuz ve yakın çevremiz...

Kalabalık sayılarda,
Sesli harflerde,
Toplandım, katlandım, eşitlendim.
Şimdilerde,
Eksildim, bölündüm öğretmenim.

Anlarda kıymetini bilemedim,
Anılarımı kabul et öğretmenim.

Mustafa Uğur ÖZDAL

BEN ÖĞRETMENİM

Ben öğretmenim

Bulut bulut sevgi sunarım küçücük yüreklere,
Dağıtırım çöken kara sisi köyümün üstünden,
Dinlerim derdine ortak olmak için gelen çiçekleri,
Ben öğretmenim, gösteririm saygıyı kınalı ellere...

Ben rehberim,

Tutarım küçük parmakları ilk heyecanı yenmek için,
Sarılırım bilgime genç beyinlere yoldaş olmak için,
Hatırlatırım geçmişi geleceğe umutla bakmak için,
Ben öğretmenim, karşılıksız sevgiyi vermek için...

Ben umudum,

Küllerinden doğmuş bir milletin evlatlarını yetiştirmek için,
Her yenilginin yeniden doğuş olduğunu hatırlatmak için,
Bozulmuş düşünceleri yeniden yapmak için,
Ben öğretmenim, tükenmeyen umudun bekçisi olduğum için.

Ben hayatım,

Okulu olmayan nice köylerde tebeşir tozunu tattırmak için,
Yaşama sıkı sıkıya bağlanan sevda tohumları ekmek için,
Sessiz yakarışlara sonsuz çığlık olmak için,
Ben öğretmenim, yaşamının güzelliğini göstermek için.

Ben şiirim,

Sayırsız ozanın yüreğinde taşıdığı sevgiyi vermek için,
Hasretle dökülen gözyaşlarına ortak olmak için,
Okuluna koşan çocuğun dilindeki şarkıya ezgi olmak için,
Ben öğretmenim destanlar yazan nice Kemaller yetiştirmek için.

SEVİL GENCE

ÜSTADIM

Kapatıp gözümüzü, seyri sefer edelim
Ben gideyim otuz yıl, takvimlerden geriye
Sen de kendince çevir, sararmış sayfaları
Belki kırk belki elli sayılmamış yılları

Kırlangıçları izlemeye bayılırdım, yapayalnız
Özgürlük duygularım kabarırdı kanat sesleri arasında
Masal kahramanlarıyla buluşurdum, tenhalarda
Derin hülyalara daldım, uyanması güç

Keloğlan'la buluşur, Hoca Nasrettin'le konuşurduk
Deli Dumrul'la yol keserdik, binlerce yol içinde, sorgusuz
Çoğu zaman müttefikimdi onlar, bazen ise düşmanım
Kırlangıçlar bir filo ben en önde kaptanım

Yalnız onlarla paylaşırdım ruhumun en derinindeki hinlikleri
Stratejiler belirler planlar yapardık, ulaşılması güç
Ama çok mutluydum hayal âleminde, hayallerimle
Bazen ise gerçeklerimdi onlar, sadece güç alırdım onlardan güç

Bu hayallerle çıktım ben üstadın önüne
Kuşlar görünmez oldu yavaş yavaş gözüme
Uçmak hayalimi o kırk kapıdan atmıştı
İçimde sönmesi zor yüzlerce mum yakmıştı

Üstat toplum içinde muteber bir er kişi
Tevazu gösterse de o biliyor bu işi
Anam babam erimiş sanki olmuş bir kişi
Sanatı şahsına has, bulunmaz onun eşi

Karanlık fikirleri aydınlatır sözlerin
Sen yenilmez bir lider, öğrenciler neferin
Yunus'u Mevlana'sı hepsi senin eserin
Dünyaya hükmediyor o sır dolu nefesin

Öyle bir sanatkâr ki o marifeti yücedir
Yüzünü görmeyenin bilmem hali nicedir
Görünen her çehrede vardır onun eseri
Kimi olmuş bir önder kimi onun askeri

Yerin çok hassas narin, tam sıratıda durursun
Sana doğru koşana sen kılavuz olursun
Bir yanın sarp uçurum, öbür yanın gülistan
Diyorsun ben düşerim, sen o gül bahçelerde yan

Ulaşılması çok güç Kaf Dağı'nda durursun
Senden ilim sorana kırk yıl köle olursun
Sadece aklın değil, gönlünde yolusun
Mühürlenmiş buz tutmuş tüm kalplerin nurusun

Erkan Bilgili

İSTİKLAL MARŞI SÖYLETECEĞİM

Beni de vururlar Tunceli'de Şırnak'ta
Batman'da
Bilmezler ki ben öğretmenim
Öğrencilerime vurgunum
Ülkeme ülkemin güzelliklerine vurulmuşum

Bırakın beni Hakkari'ye gideceğim
Bayrağımın dalgalandığı yere
Türkülerim söylenecek
Ben ders vereceğim

Bırakın beni ben Şemdinli'ye gideceğim
Orası benim gözbebeğim
Vatan bölünmez bir bütündür
Orada milli mücadeleyi anlatıp
Atatürk sevgisini nakış nakış öreceğim

Bırakın beni ben Tunceli'ye gideceğim
Elif'ler Fatma'lar Sultan'lar
Beni bekliyor çekilin yolumdan
Onlarla el ele verip
Karanlıkları yeneceğim

Bırakın beni ben Kars'a gideceğim
O güzelim serhat köyleri beni bekliyor
İki yıldır kapalı okulum
Bayrak çekilmiyor
Orada İstiklal Marşı söyleyip
Bayrak çekeceğim

Bırakın beni bu ülke bizim
En ücra köye gideceğim
Bana kurşun sıkanlar size inat
Gül atacağım karanfil vereceğim
Bu kardeş kavgasına son vermezsem
Kaderime küsüp çaresiz
Gözyaşı dökeceğim

Bırakın beni, bırakın
Sizi kucaklamaya geliyorum
Masum çocuklar, kırgın dargın kardeşlerim
Son olsun Savur'da yediğim kurşun,
Bak beni bekliyor çocuklarınız,
Beni onlardan ayırmayın.
Zaten hasret bin kurşuna bedel.
Bırak kardeş, bırak bacım ben okuluma gideyim.
Bu ülke, bu dağlar
Bu ağlayan gözler
Burkulan yürek bizim.
Bilirsiniz kaderimiz bir
Hırçın dağlar, acımasız töre
Acıyı tatlıyı paylaşan yöre,
Hep kaderimiz aynı.
Ben sensiz, sen bensiz yapamayız.

Bırakın gülmesin düşmanlarımız
Beni hiçbir kurşun durduramaz
Mutlaka geleceğim
Hep kaderimiz aynı
Ben sensiz, sen bensiz yapamayız.

Bırakın beni ben köyüme kentime gideceğim
Bir kardeş kurşunu yemeden
Düşmanlara nispet
Göğsümü gere gere
Sevgiyi birliği içeren
Marşlar söyleteceğim

Aşkım öğretmenlik sevdam çocuklar
Uğruna şehitler verdiğim Türkiye'm
Kanla irfanla kurduğum Cumhuriyet
Seni yaşatmak için
Gözümü kırpmadan canımı vereceğim
Kara bulutlar dolaşiyor üzerimde
Kırılmasın kalemim kapanmasın kitabım
Bırakın kara tahtaya ak yazılar yazayım
Geleceğim için geleceğimiz için
Ürperiyorum silah sesleri geliyor
Toplanın çocuklar toplanın
Son kez İstiklal Marşı söyleteceğim
Okuluma bayrak çekeceğim

Yılgör ATÇI

KALP SÜVARİSİ

Başıyorum söze, kelimelerimle gecede...
Yorgun düşmüş sineme bir damla su niyetine.
Bir kelim; kalem üstüne
Bir meram; kalbin üstüne

Akıl ile değil kalp ile hüküm veririm
Görmeyi gözle değil kalple isteyenlerdenim
Kalemin gözü kör olsa da kalple görsün
Ne diyeyim görünce yazsın duyunca kalbine insin.

Kalemin hüznü büyüktür, şahitleri gecenin saatleri
Kalemin hüznü gözyaşındır,
Elemi aynısı bir bakıma, bir bakıma aynası
Elem gecenin öyküsü, gece kaleme öyküler dinleten
Onun için dinlediği ne ise dilinde sarf ettiği odur
Kalemin gecede sarf ettiği mürekkebin adı elemidir.

Hüznün en koyu deminde,
Kara ayazların geceye düştüğü sırada
Kalem elem sarmaşığıyla dolanır ve elemi rengini alır.
Hüznün elem ırmaklarının taşıdığı suyun adıdır.
Elem mürekkebinin rengi şüphesiz mordur
Değil mi ki hüznün rengi de mordur

Küheylan gücünün yettiği kadar koşar
Son nefesini tüketir ve kalbi durur
Kalem de öyle...
Yazma eylemi ile yanma eylemini bir tutar
Yazıya başladığında kül olmaya gebedir
Onun yangın yeri kalbidir
Kalem yazar da yanar, yanar da yazar

Mıknatıs ve demir, pervane ve şem, Leyla ve Mecnun
Seher vaktinde zamanın güneşe durduğu yerde
Bir gülün bülbülün kanını emmesi gibi...
Seher gül için bayramdır; gece de kalem için

Kâğıt ateş, mum kalem; yakan kâğıt, yanan kalem
Yandıkça kalem gözyaşındır arta kalan
Düşünce kâğıda, gözyaşındır aydınlatan

Gece kalem bir yazmaya görsün, ateşe verir gecenin
koyuluğunu
Gecede yazılan her kelime bir kıvılcım renginde
Her kelime harfleriyle belirir gecede...

Kısacık bir yazı serüveninin kalp süvarisiyim
Ömrüm kalem ile hokka arasında bir gergef işler gece gündüz
Kâğıdın can yongasıdır kelimelerim
Sessizim, sükûtum dağlar hükmünde

Umutlarım var dünya bir yanımda
Istırabım var, gecelerim bir yanımda
Kalbim var, içinde kelimelerim
Ve bir yanımda mürekkep denizi
Bir yanımda kâğıt destesi

Kalem, kâğıt, kalp, ateş, gece, elem, yazı, yalnızlık
Yazılan yalnızlığım, yazıya dökülen her harf dermanım

Ey Kâtip! Yazacak mürekkebin varsa kalbine doğru yürü
O mürekkep katresini bırak kalbin üstüne, serinlet kalbi

Ne zaman susmak isterse kalem alır başını gider sayfadan
Kelimelerin zümrüt harflerine yaslanarak terki seçer,
Bu hüznü yüklü mor sayfadan...

Abdulkadir ŞAHİN

SENİN İKLİMİNDE

Yağar sanki gökyüzünden gönlümüze
Sen gelince tatlı bir nisan yağmuru
Tebessümünle çıkılır yokuşlardan düze
Hisseder yürekler o derin huzuru

Senin gelişin, gelişidir baharların
Bakışların korkusudur karların
Yanında sözü olmaz inkisarların
Çıkar ağzından her söz dupduru

Yoktur senin mahfilinde ne öfke ne kin
Kimseye de yoktur hiç bir şikâyetin
Hayat fısıldarsın erisen de için için
Büyütürsün minik bakışlardaki o nuru

Gecelerin bitiminde hep sen varsın
Geleceğin ufkunda damar damarsın
Her dem ümit söyler ümit aşılırsın
Tomurcuk tomurcuk yayarsın sürûru

Sırtında yolculuk eder her medeniyet
Bahçende büyür vefa, sevgi ve hürmet
Her an aynı ıstırap içinde edersin hizmet
Seninle tan vaktinde cevaplanır her soru

Hayatta çeşit çeşit olsa da insanlar
Her insanın içinde bir öğretmen yaşar
Olgunlaşır hissiyat sabırla azar azar
Bir medeniyet seninle keşfeder onuru

Akar gelirsin tarihimin bağrından
Duruşundan okunur her bir destan
İkliminde yetişiyor yüzlerce kahraman
Yansıtırsın ecdadımdan aldığı şuur

Gözyaşların eritir yavaşça mermeri
Kararlılığından asla dönüş yoktur geri
Büyütürken sen birer birer Fatihleri
Üstünden çıkartıp atmışsındır gururu

Değerince yaşamak gerekse de insana
Neylersin geceyle gündüz hep yan yana
Kalpten zihne doğru yükselirken mânâ
Engin denizlere fırlatmışsındır kusuru

Bir gaye-i hayal ile yaşarken her gün
Diyorsun bu nesil olmalıdır asrında üstün
Sanmam gelecek o ışıktan rüyaya küstün
Yürürüz hep beraber o kutlu destana doğru

Yağar sen gelince tatlı bir nisan yağmuru
Hisseder yürekler o derin huzuru
Çıkar ağzından her söz dupduru
Büyütürsün minik bakışlardaki o nuru

Tomurcuk tomurcuk yayarsın sürûru
Seninle tan vaktinde cevaplanır her soru
Bir medeniyet seninle keşfeder onuru
Yansıtırsın ecdadımdan aldığıın şuuru

Üstünden çıkartıp atmışsındır gururu
Engin denizlere fırlatmışsındır kusuru
Ve yürürüz hep beraber o kutlu destana doğru

Mustafa ÇELİK

KÖY ÖĞRETMENİ

En kutsal meslek öğretmenlikti
Ve ben köy öğretmeniydim
Yüreğim dağları sığdıracak kadar büyük
Ama boynum büküktü
Unutulmuş çocukların unutulmuş öğretmeniydim

Köyün dışındaydı okulum
Köyün mezarlığıydı en yakın komşum
Pencereden mezarlığı seyre dalardım
Ölümlere şiir yazardım
Bazen gecenin bir yarısı seslerle uyanırdım
Sanki cin kabileleri geçirdi evin orta yerinden
Aldırmazdım
Elektriğim ve suyum olsun, başka bir şey aramazdım

Kışın kar yağardı köye
Serçeler konardı mezar taşlarının üzerine
İçimdeki mezarlar üşürdü, mezarlıktaki ölümlerde
Serçelerin gözyaşları toprağa düşerdi
Toprak gelinliğini giyerdi
Elektrik gider gelirdi
Rüzgar sesi uyutmazdı geceleri
Köşe kapmaca oynardı çatının kiremitleri

Sabah erkenden kalkardım
Okulu açardım
Sobayı ağızına kadar tezek doldurup
Umutlarımla yakardım
Yüreğimi sererdim kapı önüne
Çiçekler rahat gelip geçsin diye
Okul saati birer birer dökülürlerdi
Serpilirlerdi sıralara
Gözlerindeki ışık gözlerime akardı
Yüreğimdeki şefkat nehirleri kaynardı
Bedenim göl olurdu taşardı
En kutsal meslek öğretmenlikti
Ve ben köy öğretmeniydim
Sahipsiz değildim
Köylüler akrabam
Yakın köylerdeki öğretmenler kardeşlerimdi
Okul evim, öğrenciler çocuklarımdı
Birinin taşa değse tırnağı, zor ederdim sabahı
Müfettişler gelirken hep karıştırdı yolları
Ne onlar beni anladı, ne de ben anladım onları
Köyün yerini zor bulurlardı, tepkileri biraz da ondandı

İlkbaharda gözlerim yeşile doyardı
Yaratıcının yüceliğini yansıtırdı Karacadağ'ın çiçekleri
Geceleri ay ışığında yürümek ne kadar güzeldi
Yaklaşmazsa eğer köpek sesleri
Bir de yılanlar ziyaret ederdi arada bir evimi
Uzaklaştırmak zor olurdu davetsiz misafiri
Ne güzel olurdu bir de köyde telefon çekseydi

Şimdi Gaziantep ilinde güzel bir okulda görev yapıyorum
Ama o tezek sobasının sıcaklığını,
Kalorifer peteklerinde bulamıyorum
O günler belki de meslek hayatımın en güzel günleriydi
Ve hala yaşıyor içimde bir köy öğretmeni

Ali TAŞMAZ

BEN ÖĞRETMEN İSTİYORUM!

Ben öğretmen istiyorum,
Ben okuyan bir öğretmen
İstiyorum.

Okuduğunu paylaşan,
Paylaştıkça büyüyen,
Çocuklarıyla birlikte büyüyen
Öğretmen istiyorum.

Ben öğretmen istiyorum;

Yazı yazan çocuğun ellerini,
Ayuçlarının içinde tutan,
Beraber şekiller, harfler,
Sayılar yazan öğretmen istiyorum.
Ben çocukla çocuk olan öğretmen istiyorum.

Ben öğretmen istiyorum;

Tozlu, topraklı köy yollarında
Okula yürüyen, öğretmen istiyorum.
İslanmanın, karlar altında yürümenin,
Onur olduğunu bilen,
Öğretmen istiyorum.
Köyün o soğuk sınıflarında,
Kendince güneş gibi parlayan,
Güneşleri sınıfa taşıyan
Öğretmen istiyorum.

Ben öğretmen istiyorum;

Masallar anlatan, şiirler okuyan
Şarkılar söyleyen öğretmen istiyorum.

En güzeli;

Çocuk şarkıları söyleyen,
Öğretmen istiyorum.

Ben öğretmen istiyorum;

Ejderhalar ülkesinin kahramanı,
Konya'nın Mevlanası,
Akşehir'in Nasrettin Hocası
İstanbul'un
Fatih Sultan Mehmet'i
Ve Antep'in Şahinbey'i
Karayılan'ı olan öğretmen istiyorum.
Ben gözleri mavi olmasa da;
Mustafa Kemal gibi tahta başında ders veren

Başöğretmen gibi öğretmen istiyorum.

Ben öğretmen istiyorum;
Çocukları hep güneş resmi yapsın,
Sapsarı, aydınlık resimler.
Kuşlar, ağaçlar yapsın,
Yemyeşil çimenler, masmavi denizler,
Gülen çocuk resimleri yapsın.
—Gülücükler ve çocuk- en güzel resmi olsun.

Ben çocuk resimleri yapan,
Öğretmen istiyorum.

Ben gönderde bayrak,
Günaydınlı sabahlarda gülen yüz.
24 Kasımlarda;
"Uzat ellerini öpeyim biraz" diyeceğim
Öğretmen istiyorum.

Ben;
Çocuğa dair ne varsa çocuk için.
Anne olan, baba olan,
En güzeli;
Öğretmen olan

Bir öğretmen istiyorum.
Bilesiniz ki öğretmenim;
BEN SİZİ İSTİYORUM!

Refik DARGIN

ÖĞRETENSİN

Yaradan'ın Nebi'sine ilk buyruğudur
Bu kutsal vazifenin mahreki.
Ve kırk yıl hizmet vaadidir, Halife-i Râbi 'nin.

İşte bu düsturlar aydınlattıkça sonsuz ufkunu,
Gül benizli bir gelecektir, her gecenin sonu.

Bir memleketin umududur ellerinde yoğrulan,
Dilinden dökülen her kelimenin vebali âyan.

Ne derece ilimdeyse bir milletin yükselişi,
O derece cehalettedir bil ki izmihlâli.

Beden toprağın emanetidir, akıl Allah'ın
Ancak ilim, irfan iledir zaptı dünyanın

Hangi zorluk ve coğrafya kuşatsa da seni
Mademki "öğreten"sin nâr yakar mı bedenini

Din kutsal, dil kutsal ve bu vazife kutsal
Öyleyse öğret ilmini nesline, hasmına nâm sal

Bir "Kitab"ın gölgesinde kesiştiğinde yollar
O an biter ceddini yok sayan münkir rüyalar

Tarih dile gelir her sınıfta senin sayende;
Bayrak da sen, vatan da sen, yiğit de.

Dargın nesiller barışır kıymet bilirsen
Ve zulüm "tekerrür mü eder" sen istersen.

Vay mı ki dilin tutulsun, bedeninin olsun bende
Unutma ki;
Karanlığa çağ açan Sultan Fatihler
Cehalete nur saçan Peygamber sende.

Hasan Hüseyin CANSIZ

BEN ANADOLU'NUN ÖĞRETMENİYİM

Ben öğretmenim,
İşte dersliğim, tahtam, tebeşirim.
Bunlar yetmez bana,
Çünkü ben Anadolu öğretmeniyim.

Açmalıyım tüm kapıları,
Öğrencilerimle beraber.
Yeni ufuklara,
Yelken açmalıyım.

Ben öğretmenim,
Kıvrım kıvrım akan Fırat'ın üzerinde bir köprü,
İki kıyıyı barışa bağlayan.
Torosların doruklarında
Erimeyen karım.

Mezopotamya'yım ben,
Uygarlıklar azık torbamda.
Öğrencilerim Asur'dan, Babil'den
Dicle ile sarmalanmakta.

Fadime'nin sırtındaki küfeyim
Pamuk tarlasındaki Döneyim, ben.
Kızlar çok yoruldunuz.
Yükünüzü biraz da bana verin.

Süleyman'ın öğretmeniyim,
Viyana kapısında, nidâlarla.
Fatih ile birlikte, korkusuz,
Dize gelmiş surlarda.

Orta Asya'yım, ben,
Türkmen çadırlarında çalan kopuzum.
Dede Korkut'a yastık olmuş omuzum

Erzurum 'da karın altında
Bir okulun tüten bacasıyım
Bazen bir doktorum
Çaresizlikte
Cehaletle boğuşurum.

Bayrağım ben,
Vatan toprağında dalgalanan.
Sarıkamış'ım,içim burkularak,
Yürekleri dağlayan.

Yüzü tülbent kokan ninenin gözündeki nurum,
Yumuk elli bebelerin beşiğindeki,
Nazar boncuğuyum.

Karacaoğlan'ım, Yunus'um, Mevlana'yım,
Bağrımında Anadolu beslenir.
Yüreğim, tüm dünyaya
"Ne olursan ol gel!" diye seslenir.

Ben, Çanakkale'yim,
Gazi'nin tam arkasında,
Meydan okuyorum düşmana.
Kimse inanmaz bu destana

Tarlalardaki buğday başağyıyım
Her başak bir öğrenci,
Yağan yağmurum, bereketim,
Bırakıp gidemem
Burnumda tüter memleketim

Masalım dilden dile,
Keloğlan'ım,
Zümrüdü Anka'yım,
Kanatlarımda öğrenciler,
Yok, artık hiçbir kaygım.

Ne kara tahta, ne tebeşir,
Bunlar yetmez bana.
Dedim ya,
Ben Anadolu'nun öğretmeniyim..

Hasret Tatlıcı

KÜÇÜĞÜM

Öğrenciydim, her çocuk gibi bir öğrenci
Değildim öyle aranan bir inci.
Boğazımda düğümlenirdi çocuksu oyunların sevinci,
Ve başlardı şiirlerini okumaya o garip simitçi.

Küçüğüm ben daha çok küçük,
Simitlerimi alır, beni sever, okşar mısın?
Üstelik sözlerim kırık dökük,
Benimle oynar, benimle koşar mısın?

Zamanın coğrafyasında iklimlerim kurak,
Hayallerim törpülenirdi sokaklarda kıvrınarak,
Tam dediğimde benim yolum hayata irak,
Pınar sularından daha berrak,
Kış günlerinde medet umulan güneşlerden daha sıcak,
Yüreğimin kenarından sessizce sızarak,
Sen gelmiştin öğretmenim, yüzün apak.

Anladım ki koşarsın,
Hatta benimle çocukluğumu yaşarsın,
Elimden tutar dağlar, tepeler aşarsın,
Dalga dalga dolup yüreğimden taşarsın,
Benimle rüyalar görür, benimle yaşarsın.

Ne zaman görsem bir çocuk parkı,
Dilime dolanırdı söylediğin o büyülü şarkı,
Sonra dönmeye başlardı dünyanın çarkı,
O zaman anlardım neymiş, "öğretme"nin farkı.

Bir ummanın dalgalarıyla çalkalanır halâ içim.
Şu hayat denen şey acı, tatlı, güzel biçim biçim
Ağır paletlerle yaşadım hayatı milim milim
Ve şimdi ben de; evet, ben de bir öğretmenim.

Çocukluk işte, hepsi bir bir bitti,
Zaman denilen kılıç günlerimi biçti gitti,
Derya yolculuğundan geriye bir özlem kaldı şimdi.

Sen, Anka kuşunun getirdiği çiçek miydin?
Sen, gönlümü doyuran dopdolu petek miydin?
Sen, içimde dinmeyen bir istek miydin?
Sen, ruhumu ayakta tutan son direk miydin?
Sen, dost muhabbetlerindeki dilek miydin?

Sen, her gece rüyalarımaya konuk olan içli bir melek miydin?
Sen, küçücük kalbimi ısıtan koca bir yürek miydin?
Sen neydin, bilemedim öğretmenim sen neydin?
Ne zaman seni sorsalar bana, hep uçup giderdi tarifin.

Anladım ki nasıl tarif etsem olmuyor,
Bütün tanımlar o hissin yerini bulmuyor.

Dert değil,
Sen yoksun ama dert değil,
Mum ışığını başka muma verince sönecek değil,
Işığımı senden aldım, koşma vaktidir şimdi,
Bilirim ki artık bu âlem avare dönecek değil.

Her doğan, ölümle takmışken bir yüzük,
Anladım ki, insanlar bilgisiyle kalıcı ve büyük.
Şimdi başaklar misali yüzüm toprağa dönük,
Küçüğüm ben daha çok küçük.

Emine ÇELİK